

DANIELLE STEEL

Verloren zoon

deel 1

Een geheim overschaduwde de band
tussen twee broers

vertaald door Lara Visser

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Peter McDowell zat in zijn kantoor, omgeven door kartonnen dozen, nadat hij de ergste week van zijn leven had meegemaakt. De afgelopen maand was een nachtmerrie geweest, niet alleen voor hem, maar voor iedereen op Wall Street. Peter staarde naar het scherm op zijn bureau, wat hij al sinds de vroege ochtend had zitten doen, evenals de afgelopen vijf dagen. Het was vrijdag 10 oktober 2008 en de aandelenprijzen waren sinds maandag gekelderde. Het was de ergste beurskrach sinds de Grote Depressie.

In de afgelopen weken hadden zich historische gebeurtenissen voltrokken die de instorting van het kaartenhuis hadden ingeluid. Zesentwintig dagen eerder had Lehman Brothers, een van de oudste en meest gerespecteerde investeringsbanken, faillissement aangevraagd en daarmee de financiële wereld geschokt. Nog schokkender was het feit geweest dat de regering weigerde de bank te hulp te schieten, hoewel ze dat zes maanden eerder wel had gedaan bij Bear Stearns, die was overgenomen door JP

Morgan Chase. Vlak voor de historische aankondiging van Lehman Brothers had de Bank of America aangekondigd het even eerbiedwaardige en gerespecteerde Merrill Lynch over te nemen. De investeringsbanken en financiële instituten wankelden als dronkaards door heel Wall Street en diverse kleinere banken waren al gesloten. De dag nadat Lehman Brothers faillissement had aangevraagd, had de grootste verzekeraar van het land vijftiennegentig procent van zijn waarde verloren en zes dagen later was hij verwijderd van de Dow Jones.

Terwijl iedereen wankelde onder de dagelijkse alarmerende berichten, liet Whitman Broadbank, de investeringsbank waar Peter McDowell voor werkte en waar hij zijn flitsende carrière had opgebouwd, weten dat ook zij over de kop ging. Peter had het drie dagen eerder te horen gekregen, terwijl de effectenbeurs bleef kelderen. Hij leunde met zijn hoofd tegen de dozen op zijn bureau en kon het maar moeilijk bevatten. Die avond zouden ze om zes uur hun deuren sluiten. Peters gouden carrière, en zijn beroemde, risicovolle investeringen, die eerder altijd buitengewoon succesvol waren geweest, behoorden tot het verleden. Hij stopte alles wat er nog over was in zijn kantoor

in dozen. Hij had het zijn vrouw Alana en hun twee jongens, Ryan en Ben, de avond ervoor verteld.

‘Wat betekent dat, pappa?’ had Ryan hem met paniek in zijn ogen gevraagd. Hij was veertien jaar. Peter durfde de lijst met alles wat voor hen zou gaan veranderen niet op te sommen. Alles moest worden verkocht. De firma zat tot zijn nek in de schulden. De aandelen die Peter zo gretig had aangekocht en die vaak de basis vormden van zijn inkomen en die het grootste deel van zijn persoonlijke vermogen uitmaakten, waren nu waardeloze papieren geworden. Het huis in de Hamptons, het privé-vliegtuig waarvan hij gedeeltelijk eigenaar was, het penthouse aan Fifth Avenue, privéscholen, creditcards, de Ferrari waarmee hij speelde in de weekenden en waarin de jongens zo graag reden, Alana’s Bentley en de spiksplinternieuwe Rolls-Royce waren verleden tijd. Het waren allemaal dure, onbelangrijke speeltjes en symbolen van zijn succes. Belangrijker was dat hun zekerheid en hun manier van leven als sneeuw voor de zon waren verdwenen. Hij had al zijn geld geïnvesteerd in Whitman Broadbank, en wat hij verder nog bezat, had hij de afgelopen vijf dagen verloren tijdens het instorten

van de aandelenbeurs. Er was praktisch niets meer over, of zo weinig dat het niets voorstelde. Er was geen enkel aspect van Peters leven dat niet werd geraakt door wat er nu gebeurde met de economie, behalve zijn huwelijk en zijn jongens. Alana had hem pijnlijk zwijgend aangestaard toen hij hun uitlegde wat er aan de hand was. Maar zelfs Peter kon het nog niet helemaal bevatten. Niemand kon het bevatten. Een dag eerder had IJsland zichzelf failliet verklaard en zijn beurs gesloten, en over de hele wereld keken andere landen in paniek toe hoe de Amerikaanse aandelenbeurs instortte en implodeerde.

Eindelijk lukte het Peter zijn blik los te rukken van het scherm waardoor hij een week lang gebiologeerd was geweest. Zijn secretaresse was die ochtend al vertrokken en in de gangen was het stil. Anderen deden hetzelfde als hij: ze stopten persoonlijke spullen in dozen en droegen die naar beneden. Ze waren allemaal geconfronteerd met het abrupte einde van hun carrière en de ingrijpende veranderingen in hun leven die daarvan het gevolg waren.

Peter stond op en liet een van de dozen vallen in de deuropening. Hij kon zich moeilijk voorstellen wat voor werk hij nu zou moeten doen.

Links en rechts werden mensen ontslagen en voor de paar banen die overbleven, waren er honderden overgekwalficeerde kandidaten. In de stoelendans van het financiële spelletje bleven er duizenden over zonder stoel, en Peter was niet beter af dan de rest. De afgelopen eenentwintig jaar had hij ongekend veel succes gehad, sinds hij op zijn vijfentwintigste meteen na zijn studie economie was gaan werken voor de rijzende ster Whitman Broadbank. Nu, op zijn zesenvierzigste, was hij zo goed als failliet en zat hij zonder werk, net als bijna iedereen die hij kende, met uitzondering van de paar geluksvogels die de vloedgolf van de afgelopen maand hadden overleefd. Hij kende niemand die er niet door was getroffen.

Peter was jarenlang beroemd geweest, door bijna elke deal die hij had gesloten, maar dit keer niet. Dit keer was hij samen met de rest diep gevallen. Er was een einde gekomen aan zijn geluk. Hij had niet verwacht dat zijn carrière zo zou eindigen, maar het was nog niet helemaal voorbij. Hij was niet van plan om op te geven. Hij was bereid alles te doen wat nodig was om deze puinhoop op te ruimen en zijn broekriem aan te trekken, en hij wist dat hij vroeg of laat zou terugkeren. Hij wist alleen

nog niet wanneer en hoe hij dat voor elkaar moest krijgen. Maar voorlopig zou het zwaar zijn. Daar had hij Alana en de jongens voor gewaarschuwd. Dat weekend zouden ze zowel het huis in de Hamptons als hun appartement in New York te koop zetten, hoewel de prijzen voor onroerend goed al waren gezakt en nog veel verder zouden zakken. Hij zou pakken wat hij ervoor kon krijgen. En zodra het appartement in New York was verkocht, zou hij moeten bedenken waar ze moesten gaan wonen. Maar hij wist dat ze, zolang ze als gezin bij elkaar bleven, het wel zouden redden.

Ze moesten deze verschrikkelijke periode zien door te komen en bedenken wat ze zouden gaan doen en welke weg ze zouden inslaan. Hij had bedacht dat hij een baan kon aannemen bij een kleine, lokale bank, ergens buiten New York, totdat hij zijn comeback kon maken op Wall Street als de economie weer was hersteld. Hij was opgegroeid in een klein stadje in Massachusetts en beseftte dat hij New York een tijdje zou moeten verlaten om opnieuw te beginnen. Hij had daar de afgelopen week elke nacht over liggen piekeren. Het enige wat hij nog over had, was een hoop waardeloze aandelen en het contante geld dat ze op zak hadden,

wat niet veel was.

Hij had erop gestaan dat Alana het echtpaar dat huishoudelijk werk voor hen deed en bij hen inwoonde, eerder die week zou ontslaan. Ze konden hen niet meer betalen. Het echtpaar had het goed opgenomen en gezegd dat ze het wel begrepen: ze hadden meerdere vrienden die in dezelfde situatie verkeerden. Bovendien waren ze zo slim geweest hun geld op een spaarrekening te zetten. Hij moest in zichzelf lachen om het feit dat hun huishoudelijke hulpen er financieel beter voor stonden dan hij op dat moment. Hij had hen aangespoord hun geld te beleggen, maar zij hadden gezegd dat ze geen enkele bank of beleggingsmaatschappij vertrouwden. Ze hadden alleen contant geld en contant geld was nu de baas.

Met twee dozen in zijn handen nam Peter de lift naar beneden, samen met twee junior partners, van wie er één, zo leek het, op het punt stond in huilen uit te barsten. Zoals de meesten van hen was ook hij ontslagen. Partners en werknemers die het een paar maanden eerder nog goed voor elkaar hadden, waren nu terug bij af. Peter noemde het de 'Slangen en Ladders' van het leven. Net als in het gelijknamige spel stond je het ene moment aan de top,

in de stratosfeer, en lag je het volgende moment onder aan de ladder, plat op je bek. Het was Peter nog nooit eerder overkomen.

‘Geef het niet op, Marshall,’ zei Peter tegen een van de mannen. ‘We zullen terugkeren.’

‘Ik ga terug naar Ohio,’ zei de junior partner met een depressieve blik, ‘om voor mijn vader te werken in zijn fabriek. Het enige wat ik bezat waren Broadbank-aandelen.’ Dat was de situatie waarin de meesten van hen zich bevonden. Ook zij die andere aandelen bezaten, wisten dat die niets meer waard waren.

‘We zitten allemaal in hetzelfde schuitje,’ zei Peter, vastbesloten positief te blijven, hoewel hij de afgelopen week zelf ook vaak midden in de nacht door paniek was overvallen. Maar uiteindelijk moest er licht aan het eind van de tunnel zijn, ook al gingen ze op dat moment ten onder. Hij weigerde zich erdoor te laten verslaan. Het was erg, maar op een gegeven moment zou het weer beter worden.

Op de begane grond verliet Peter hen met een knikje. Hij zette de twee dozen achter in zijn auto, die hij voor het gebouw had geparkeerd. Hij gebruikte de Volvo stationwagen waarin hun huishoudelijke hulpen normaal altijd reden om boodschappen voor hen te doen.

Hij was van plan om zijn andere auto's dat weekend naar een dealer in luxe tweedehandsauto's te brengen. Er zou een overschot aan dure auto's op de markt komen, maar hij zou blij zijn met alles wat hij ervoor kon krijgen. Hij had zijn Ferrari die week te koop gezet op internet en Alana had gehuild toen hij tegen haar had gezegd dat ze haar Bentley moest opgeven. Er was op dat moment geen ruimte voor luxe in hun leven.

Hij droeg nog vier dozen naar beneden en wierp een laatste blik op zijn kantoor, zich afvragend wanneer hij ooit weer zo'n prachtig kantoor zou hebben. Misschien wel nooit. Misschien zou hij nooit terugkeren. Misschien was het echt voorbij, zoals iedereen vreesde. Hij voelde een golf van angst door zich heen trekken, draaide zich om en liep weg. Hij ging nog even langs bij twee partners, maar iedereen van wie hij afscheid wilde nemen, was al vertrokken. De komende weken zouden er vergaderingen worden gehouden over de voortgang van hun faillissement, maar op dat moment verliet iedereen het zinkende schip en was iedereen alleen met zichzelf bezig.

Peter was stil toen hij voor de laatste keer de lift naar beneden nam. Hij was een lange, at-